

Laat ons ook eens praten over inhoud en keuzes: Betaalbaarheid en haalbaarheid van verkiezingsprogramma's

Guido en Sarah

In verkiezingstijden worden vele beloften gedaan, die dan achteraf soms moeilijk realiseerbaar zijn. Dit is zo bij politici in parlementaire of andere verkiezingen maar blijkbaar ook in deze rectorale verkiezing. Slogans zoals **'overal wifi en waarom moet dit nog 15 jaar duren'** of **'sommige UGent-gebouwen zijn simpelweg ongeschikt voor onderwijs- of onderzoeksactiviteiten (en moeten dus dringend vernieuwd of vervangen worden'** en **'alle ondersteunend personeel moet de kans krijgen om volwaardige UGenters te worden'** worden gelanceerd (zie http://rikenmieke.ugent.be/static/ACODprogramma_reactie_RikEnMieke.pdf) zonder daar een kostenplaatje naast te zetten of zonder de haalbaarheid te duiden.

Op zich zijn dit natuurlijk betrachtingen waar niemand kan tegen zijn, ook wij niet en indien er morgen een grote som extra geld bij de UGent binnenkomt zullen we de eerste zijn om ze te realiseren. Maar al wie de begrotingsopmaak 2017 of nog recent de toelichting bij de jaarrekening 2016 in de RVB heeft gevolgd, weet dat de budgettaire toestand van de Universiteit Gent op zijn zachtst uitgedrukt tegen limieten botst en voorzichtigheid dus troef is. Hopen op een grote extra financiering lijkt ons op korte termijn, gezien de huidige situatie van de overheidsfinanciën en de gevoerde monetaire politiek niet realistisch, zelfs als we met zijn allen hard op de deur van de bevoegde ministers gaan kloppen. Beter is het om een partnerschap met hen aan te gaan en samen te zoeken naar duurzame financiële oplossingen. Daarom dat wij in onze plannen focussen op haalbare voorstellen die wel realiseerbaar zijn binnen de financiële contouren zoals we die vandaag aan de UGent kennen. Als er dan extra middelen komen, kunnen we samen beslissen welke nieuwe plannen we gaan uitvoeren. Maar beter één vogel in de hand dan tien in de lucht!

Een voorbeeld is de gevraagde wifi-dekking. Natuurlijk moeten de belangrijke tekortkomingen op dit vlak (bv. in de homes, auditoria of studieplaatsen voor studenten) weggewerkt worden. Men is daar trouwens mee bezig, nog recent namen de ICT- en de Bouwcommissie belangrijke stappen hiertoe, maar dit is nog iets anders dan in elk UGent gebouw op alle plaatsen volledige dekking te voorzien (3000 tot 5000 wifi-punten). Volgens eerste ramingen hangt hier een kostenplaatje aan vast van minstens 3 tot 5 miljoen euro. Als men dit weet, dan is het misschien al wat minder realistisch om dit op korte termijn te beloven en moet men zich afvragen of het dan zo erg is dat op plaatsen waar minder UGenters komen men eventjes zijn 4G of straks 5G netwerk moet inschakelen.

Hetzelfde geldt voor de modernisering van onze infrastructuur. Door DGFB zijn in tegenstelling tot wat beweerd wordt wel degelijk realistische actie- en investeringsplannen opgesteld op basis van een grondige en objectieve screening van de staat van de gebouwen om binnen een nieuw investeringsplan de belangrijkste tekortkomingen in onze infrastructuur weg te werken hetzij door grondige renovatie, hetzij via nieuwbouw. Deze plannen werden begroot en er werd een haalbaar investeringsvolume vastgelegd voor de komende 10 jaren (2019-2028) van 300 miljoen euro. Dit is naast de inspanning van 430 miljoen euro die de voorbije jaren (2009-2018) reeds werd gedaan, een gigantische operatie waarbij er elk jaar middelen uit onze operationele werking dienen te worden overgeheveld naar het investeringsbudget en waarbij de Universiteit Gent zelfs voor de eerste maal in haar geschiedenis een obligatielening aangaat om het plan te kunnen financieren. Pleiten voor meer investeringen is goed, maar dan moet men ook durven aangeven wat men zal schrappen.

Betekent dit dat alles nu perfect is qua infrastructuur, neen: zo kan men inderdaad onze onderwijsinfrastructuur nog verbeteren. Dit kan door eenvoudige ingrepen. We denken bv. aan de

door de studenten gevraagde lesopnamemogelijkheden in alle lokalen. Dit is wel haalbaar en financierbaar: uitrusting van 1 auditorium kost immers naar schatting 3000 euro. Met ongeveer 200 auditoria (waarvan reeds 50 uitgerust) betekent dit een budget van 600.000 euro wat binnen het budget valt dat jaarlijks aan onderwijsinnovatiebudgetten wordt besteed. Knelpunt is de opslagcapaciteit en de vervanging van Minerva door een meer performant systeem. Dit laatste werd echter reeds begroot en goedgekeurd door het BC. Rond opslagcapaciteit moet men zien wat effectief haalbaar is. Een ander voorbeeld is de renovatie van practicazalen of het geschikt maken van meer auditoria voor groepswork of andere activerende opdrachten, door ze uit te rusten met verplaatsbare meubels, eerder dan met vaste banken zoals nu nog te vaak het geval is. Dit zijn investeringen die gericht kunnen gebeuren en niet altijd handen vol geld moeten kosten. Natuurlijk vraagt dit keuzes en het durven bundelen van middelen eerder dan ze te versnipperen over kleinere projecten!

Ook andere voorstellen die we lanceren zijn haalbaar en kunnen zelfs besparingen opleveren. Zo pleiten wij zeer hard voor het gedeeld gebruik van onderzoekslaboratoria, wat niet enkel een besparing in m² betekent maar ook de opportuniteit om die gedeelde labo's op een hoger niveau in te richten en ze professioneel en veilig te ondersteunen door gekwalificeerd personeel met contracten van onbepaalde duur! Ook ons voorstel om verder in te zetten op het doortrekken van het FINPRO project naar administratieve servicecenters in de faculteiten en/of onderzoekseenheden zullen niet alleen de administratie professionaliseren en dus de professoren ontlasten, maar ook geld opbrengen want nu laten we zo maar eventjes 15 % van de ons extern toegekende middelen liggen omdat het projectbeheer en -rapportering niet altijd zorgvuldig gebeurt. Met andere woorden, laat ons binnen onze werking zoeken waar efficiëntie mogelijk is en hoe we ons beschikbaar budget zo goed mogelijk kunnen inzetten en we komen al een heel eind.

Komen we dan bij het pleidooi voor het insourcen van extern inhuurpersoneel. Ook wij zijn hier principieel niet tegen. Integendeel, ook het onderhouds- en technisch personeel maakt onlosmakelijk deel uit van de UGent community en waar dit nog niet gebeurt moeten we ze inderdaad meer bij onze community betrekken, door bv. te zorgen dat ze net als de vaste en contractuele medewerkers uitgenodigd worden naar de Nieuwjaarsreceptie of andere personeelsbijeenkomsten en ook de attenties die soms worden uitgedeeld zoals recent nog de 200 jaar-verjaardagskalender krijgen. Maar dit is nog iets anders dan ze volledig op de pay-roll van UGent te plaatsen. Insourcing heeft immers enkel zin als dit betekent dat de dienstverlening even efficiënt en tegen een lagere of minstens zelfde kostprijs kan gebeuren. Het argument dat deze mensen geen goed statuut hebben bij externe firma's houdt natuurlijk weinig steek. Men moet erop toezien dat enkel met firma's gewerkt wordt waarbij het personeel inderdaad correcte arbeidsvoorwaarden heeft. Indien dit niet zo zou zijn dan moet ingegrepen worden bv. door het contract met dergelijke malafide bedrijven (als die er zijn!) te verbreken, maar niet door automatisch te pleiten voor insourcing.

Insourcing is immers enkel verantwoord als men dezelfde kwaliteit en kostprijs kan waarborgen. In een aantal gevallen is insourcing duidelijk duurder (tot meer dan 20 %) omdat de universiteit gebonden is aan andere RSZ- en loonvoorwaarden dan de privémarkt. En dan rekenen we er nog de kost niet bij voor extra-ondersteuning, beheer, materiaal en toezicht. Het gaat bij dit soort beslissingen immers niet enkel om de vergelijking van de bruto loonkost. Indien deze medewerkers als statutairen worden aangetrokken, botst onze universiteit ook nog op een ander probleem, met name op de 80/20 drempel die ons is opgelegd door de overheid waarbij slechts 80 % van de werkmiddelen mag gespendeerd worden aan loonkosten. Indien we op dit ogenblik alle taken zouden insourcen die nu door externe firma's geleverd worden, dan zouden we hier onmiddellijk bovenuit stijgen en dan is de enige optie om te besparen op andere personeelscategorieën. Is het dat wat we willen? Dus ook hier willen we toch voor voorzichtigheid en enige realiteitszin pleiten. Kiezen voor meer insourcing zou immers kunnen leiden tot minder onderwijs- en onderzoekscapaciteit en dat kan toch de bedoeling niet zijn.

Laat ons dus realistisch blijven en geen luchtkastelen beloven. Wij doen dit alvast niet: zie ons programma en ons eigen antwoord aan ACOD op deze website.

Hopelijk kunnen we u hiermee overtuigen en stemmen jullie op ons!